

David înaintea chivotului legământului 2 Samuel 6.12—23

2 Samuel 6.12—23: Și i s-a spus împăratului David, zicând: „Domnul a binecuvântat casa lui Obed-Edom și tot ce este al lui, datorită chivotului lui Dumnezeu”. Și David s-a dus și a supt cu bucurie chivotul lui Dumnezeu din casa lui Obed-Edom în cetatea lui David. Și a fost așa: când cei care purtau chivotul Domnului făceau șase pași, el jertfea un bou și un vițel gras. Și David juca din toată puterea lui înaintea Domnului. Și David era încins cu un efod de în subțire. Și David și toată casa lui Israel au adus chivotul Domnului cu strigăt de bucurie și cu sunet de trâmbiță. Și a fost așa: când a intrat chivotul Domnului în cetatea lui David, Mical, fiica lui Saul, s-a uitat pe fereastră și l-a văzut pe împăratul David sărind și jucând înaintea Domnului; și l-a disprețuit în inima ei. Și au adus chivotul Domnului și l-au pus la locul său, în mijlocul cortului pe care îl întinsese David pentru el. Și David a înălțat arderi-de-tot și jertfe de pace înaintea Domnului. Și, când a terminat David de adus arderea-de-tot și jertfele de pace, a binecuvântat poporul în Numele Domnului oștirilor. Și a împărțit la tot poporul, la toată mulțimea lui Israel, la bărbați și la femei, fiecăruia câte o turtă de pâine și câte o bucată de carne și câte o turtă de stafide. Și tot poporul a plecat fiecare la casa lui. Și David s-a întors să-și binecuvânteze casa. Și Mical, fiica lui Saul, a ieșit înaintea lui David și i-a zis: „Cât de onorabil s-a arătat astăzi împăratul lui Israel, care s-a dezgolit astăzi înaintea ochilor roabelor slujitorilor săi, cum se dezgolește fără rușine unul din oamenii de rând”. Și David a zis către Mical: „Am făcut-o înaintea Domnului, care m-a ales mai mult decât pe tatăl tău și mai mult decât toată casa lui, ca să mă pună conducător peste poporul Domnului, peste Israel; deci am jucat înaintea Domnului. Și mă voi arăta și mai de nimic decât atât și voi fi și mai înjosit în ochii mei; cât despre roabele de care ai vorbit, de ele voi fi onorat”. Și Mical, fiica lui Saul, n-a avut copil până în ziua morții ei.

Era o zi mare și de neegalat pentru David, când a adus chivotul lui Dumnezeu din casa lui Obed-Edom la Ierusalim. Îmbrăcat cu un efod de în și încins cu o centură, el a dansat cu toată puterea înaintea DOMNULUI. El găsisese cel puțin un loc provizoriu pentru DOMNUL, un locaș pentru Puternicul al lui Iacov (Psalmul 132.5). Dar când Mical, soția lui, „l-a văzut pe împăratul David sărind și jucând înaintea Domnului; și l-a disprețuit în inima ei”.

Ziua victoriei sale asupra uriașului Goliat era neînsemnată în comparație cu această zi a intrării chivotului legământului. Atunci alții dansaseră spre onoarea lui *David*, acum David dansa spre onoarea DOMNULUI; și tocmai în aceasta stătea secretul puterii și bucuriei sale. Mical, fiica lui Saul, nu înțelegea deloc aceasta. Pentru ea, comportamentul lui David era o ofensă. Gândindu-se doar la ea însăși și la propria ei onoare, ea considera acțiunea împăratului lui Israel ca pe o insultă personală și îl acuza cu cuvinte urâte. În opinia ei, împăratul se umilise în fața roabelor slujitorilor săi! Dar, tocmai în măsura în care David Îl sfînșea și Îl onora pe Dumnezeu în inima sa și prin comportamentul său, el era înălțat de Dumnezeu. De asemenea, nu este posibil să-L sfînșești pe Domnul în *inimă*, fără ca acest act să se vadă în *exterior*. Și atât de mare era puterea bucuriei în David, încât fiica lui Saul a trebuit să amuțească rușinată în fața lui. În același timp, ea a cules roadele nebuliei și păcatului ei: nu a avut copii până în ziua morții sale.

Nimic nu ar putea fi mai plăcut decât această apreciere a onoarei și glorificării lui Dumnezeu, așa cum o găsim aici la David. Chivotul legământului era cea mai glorioasă manifestare sau reprezentare a lui Dumnezeu în acele zile. Este cunoscut că el este modelul revelației lui Dumnezeu în Hristos, nu numai în sensul că Dumnezeu ne-a întâlnit în El, ci mai ales în sensul că *El Însuși* Și-a găsit gloria în El. Este cunoscut că în ziua ispășirii sângelui jertfei era stropit

pe chivotul legământului, de șapte ori *înaintea* capacului și o dată *pe* capac. În chivot se afla și „mărturia”, cele două table ale legii, scrise de degetul lui Dumnezeu, care aveau să-și găsească locul de odihnă desăvârșit numai în Isus Hristos, Domnul nostru. Căci în timp ce bărbatul și femeia au disprețuit și au încălcat legea, ea a fost mărită și glorificată în El și prin El (compară cu Isaia 42.21).

Chivotul legământului îndeplinea astfel cerințele lui Dumnezeu din toate punctele de vedere. Aceasta era ceea ce David, chiar dacă doar vag, a recunoscut și ceea ce l-a determinat să acționeze astfel în capitolul nostru. Nu auzim că Solomon, cu toată înțelepciunea sa, ar fi acordat vreodată chivotului legământului aceeași atenție ca David. Îl găsim în 2 Cronici 6.12 în fața marelui altar. Acesta era mai vizibil decât micul chivot. *Toți* îl vedeau și, știind că acolo erau satisfăcute nevoile celor care se apropiau, sentimentele se mișcau; dar la asta se oprea totul – la fel cum astăzi mulți credincioși nu depășesc niciodată semnificația Persoanei și a lucrării lui Hristos pentru nevoile lor. David a văzut mai departe, mai adânc; el a privit spre ce nu se vedea și astfel a cunoscut mai bine ce însemna chivotul pentru Dumnezeu.

Mulți dintre noi știm din experiență că cele mai bogate binecuvântări ne sunt date atunci când ajungem să ne uităm pe noi înșine, ocupându-ne cu gloria lui Dumnezeu în Hristos. Cu puțin timp înainte, David fusese foarte tulburat când Uza fusese ucis de Dumnezeu, pentru că se aplecase asupra chivotului legământului ca să-l țină, „pentru că boii s-au poticnit” (2 Samuel 6.6,7). Când filistenii din vremea lui au construit un car nou, pentru a pune chivotul pe el, Dumnezeu nu a intervenit. Acești păgâni ignoranți nu înțelegeau mai bine. Au făcut tot ce au putut pentru a-L onora pe Dumnezeul lui Israel. Dar David și poporul său ar fi trebuit să cunoască gândurile lui Dumnezeu. De ce au construit un car și au adus boi pentru a duce chivotul Domnului întregii lumi la locul său? Nu erau slujitorii Domnului, preoții și leviții, chemați să păzească chivotul? Nu trebuiau leviții *să-l poarte pe umeri*? Era cea mai mare onoare pentru ei să fie slujitori ai chivotului legământului.

Dar, cu regret, în acele zile, poporul Israel nu era prea familiarizat cu Cuvântul și voia lui Dumnezeu. Și ei au acționat cu cele mai bune intenții, iar când boii s-au dezlănțuit, Uza, tot cu intenții bune, a întins mâna spre chivot, pentru a-l împiedica să cadă. Dar mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva omului care, în nebunia lui, credea că chivotul Dumnezeului care a făcut cerul și pământul avea nevoie de sprijinul omului. Povestea lui Uza ne arată cât de nebunesc este să încercăm să împlinim lucrarea lui Dumnezeu după gândurile și opiniile noastre. Numai atunci vom fi siguri că facem ceea ce trebuie și numai atunci îl vom glorifica pe Dumnezeu, dacă umblăm în ascultare strictă de Cuvântul Său.

Judecata lui Dumnezeu a fost și mai severă când oamenii din Bet-Şemeş au îndrăznit *să se uite* în chivotul Domnului (1 Samuel 6.19).

Judecata lui Dumnezeu asupra lui Uza a făcut o impresie profundă asupra lui David. El s-a temut de DOMNUL și a numit locul Pereţ-Uza (ruperea lui Uza), pentru că Dumnezeu a rupt pe Uza. Urmându-și gândurile și sentimentele, el nu l-a înțeles pe Dumnezeu și a crezut chiar că Dumnezeu a făcut o greșeală. Așa suntem noi. Nu este nimic bun în noi. Singurul lucru bun, care poate exista în noi, este să ascultăm glasul lui Dumnezeu și să împlinim voia Lui în simplitate.